

Sygn. akt III KK 358/20

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziielewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 2 grudnia 2020 r.,
sprawy S. H.

skazanego z 284 § 3 k.k. w zb. z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i innych.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 18 czerwca 2020 r., sygn. akt V Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 31 października 2019 r., sygn. akt II K (...)

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy S. H. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, iż polska procedura karna zna dwa rodzaje środków odwoławczych przysługujących stronie w ramach jej prawa do spowodowania kontroli orzeczeń sądowych. Przede wszystkim to tzw. zwykłe środki odwoławcze umożliwiające wszechstronną kontrolę zaskarżonego orzeczenia z punktu widzenia zarówno określonych w prawie procesowym bezwzględnych przyczyn odwoławczych, jak i względnych przyczyn odwoławczych, czyli uchybień, które uwzględnia się w zasadzie tylko w granicach apelacji i w zasadzie tylko o tyle, o ile mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. W

orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego trafnie podkreśla się, że prawo zaskarżenia orzeczeń sądowych wydanych w pierwszej instancji stanowi istotny czynnik urzeczywistniania tzw. sprawiedliwości proceduralnej (por. np. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 listopada 1999 r., SK 11/99. OTK 1999, nr 7, poz. 158). Z kolei kasacja jest środkiem odwoławczym należącym, z woli ustawodawcy, do nadzwyczajnych środków zaskarżenia (por. tytuł Działu XI k.p.k.). Nie jest ona zwykłym (instancyjnym) środkiem odwoławczym, lecz środkiem przysługującym od prawomocnych orzeczeń. W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego konsekwentnie wskazuje się, iż prawo do kasacji nie jest elementem konstytucyjnego prawa do sądu, dopuszcza się też wyłączenie niektórych kategorii spraw spod kontroli kasacyjnej, jak również ograniczenia co podstaw kasacyjnych i trybu jej rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 519 k.p.k. kasacja strony może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie. W kasacji strony nie można podnosić zarzutu rażącej niewspółmierności kary, jak również w kasacji nie można podnosić zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia sądu odwoławczego. Nadzwyczajny środek zaskarżenia wniesiony przez obrońcę skazanego S. H. jedynie pozornie czyni zadość powyższym warunkom. Samo zestawienie zarzutów zawartych w rozbudowanej apelacji jego obrońcy, złożonej od skazującego wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 31 października 2019 r., sygn. akt II K (...), z zarzutami podniesionymi przez obrońcę skazanego w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, jednoznacznie dowodzi, że ta kasacja skierowana jest *de facto* przeciwko rozstrzygnięciu Sądu pierwszej instancji i poczynionym przez ten Sąd ustaleniom faktycznym. Nadal bowiem wywody obrońcy S. H. koncentrują się wokół kwestii dotyczących dowodów z zapisu monitoringu ze sklepu (...), zeznań świadka W. F. czy przyznania się S. H. do winy.

Jak łatwo stwierdzić, analizując pisemne uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 18 czerwca 2020 r., sygn. akt V Ka (...), kwestie te, ujęte

w zarzutach kasacji i rozwinięte w jej uzasadnieniu, były przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy w G. działający jako sąd odwoławczy. Ubocznie należy przy tym zauważyć, że obrońca skazanego S. H. nie zarzucił w kasacji temu Sądowi obrazy przepisu art. 433 § 2 k.p.k., gdyż ten Sąd rozważył wszystkie wnioski i zarzuty zawarte w apelacji, czyli zwykłym środkiem odwoławczy. Zarzuty zaś z kasacji, w istocie tożsame z zarzutami podniesionymi w apelacji, skierowane tym razem pod adresem sądu odwoławczego, zmierzają do spowodowania kontroli przez Sąd Najwyższy w trybie kasacji, nie orzeczenia sądu odwoławczego, lecz orzeczenia sądu pierwszej instancji. Sąd Najwyższy podziela stanowisko Prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. z pisemnej odpowiedzi na kasację, że cyt. „podniesione przez obrońcę zarzuty kasacyjne są bezpodstawne, faktycznie stanowią jedynie ponowną polemikę z ustalonym już stanem faktycznymi i z dokonaną przez Sąd I instancji oceną dowodów.” Sąd Okręgowy w G. w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku, sporządzonym zgodnie z wymogami z art. 457 § 3 k.p.k., podał czym kierował się wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne. Trafnie przy tym zauważył, że stan faktyczny niniejszej sprawy jest w zasadzie bezsporny i nie wymaga dodatkowej analizy dwóch osobowych źródeł dowodowych i dowodu w postaci nagrania z monitoringu. W realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w G. miał prawo, dokonując kontroli apelacyjnej wyroku skazującego S. H., przyjąć iż prawidłowe są ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, jak i kryteria oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonego W. F., wyjaśnień S. H., który składając je w postępowaniu przygotowawczym dwukrotnie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów (k. 37 i k. 49), oraz oceny zapisów nagrań z monitoringu w sklepie (...) (k. 53). Sądy analizując kwestię kwalifikacji prawnej słusznie podzieliły pogląd Sądu Najwyższego, że dokonanie płatności kartą płatniczą w formie tzw. płatności zbliżeniowej przez osobę nieuprawnioną, która weszła w posiadanie karty wbrew woli jej właściciela, stanowi przestępstwo kradzieży z włamaniem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2017 r., sygn. akt III KK 349/16, OSNKW 2017, z. 11 – 12, poz. 102).

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu.

